

ПЕЛЕЛ

ИЛСА БИК

Превод Анна Стоева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Ashes*

Романът е публикуван за първи път през 2011 година
в САЩ от Egmont USA

443 Park Avenue South, Suite 806, New York, NY 10016

Copyright © Ilsa Bick, 2011

Снимка на корицата © Чад Майкъл Уорд, 2011

Дизайн на корицата Торборг Давърн

Превод Анна Стоева

Редактор Виктория Бешлийска

Коректор Ваня Петкова

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано във „Фолиарт“ ООД, София, 2012

ISBN 978-954-27-0740-0

**На Дейвид,
сега и завинаги**

*Казвам ти, миналото е кофа,
пълна с пепел...*

КАРА САНДБЪРГ

- Къде си? - попита леля Хана, щом Алекс натисна „отговори“. - Какво си мислиш, че правиш?

- Току-що влязох в Мичиган - отвърна Алекс, избирайки по-лесния въпрос. Когато бе забелязала табелата „Добре дошли в Мичиган - Велики езера! Велики времена!“, обзе я чувството, че съзнанието ѝ се прояснява, разтваря се, сякаш е пътувала в безконечна нощ по безлюдно шосе, обточено с гъста, черна гора, и чак сега бе зърнала слънцето за първи път. - Трябваше да заредя с гориво - догаде тя ни в клин, ни в ръкав.

- Мичиган. Че какво, по дяволите, има в проклетия Мичиган? - Вторият съпруг на леля Хана беше британец. За разлика от самата нея. Тя беше родена в Уисконсин - в Шебойган, за който Алекс се съмняваше, че е истинско място, докато Евърли Брадърс не споменаха за него - а определението „проклет“ беше за предпочитане пред други клетви, тъй като всичките ѝ приятели, повечето от които бяха лутерани, намираха този навик за очарователен: „Ах, тази Хана!“. Така че леля Хана честичко изричаше по някое „проклет“, особено в църквата.

- Много неща - отвърна Алекс, която се намираще

на няколко крачки от тоалетните на бензиностанцията, а залязващото слънце хвърляше върху нея светлина с цвят на съомга. Оттатък улицата билборг, предлагащ посещение на Орен, намиращ се в район, населен с амиши¹, делеше мездан с друг, приканващ семействата да настанят възрастните си роднини в дом на име „Северна светлина – Божията светлина в трудни времена“, и с още един, предлагащ посещение на Музея на желязната руда северно от града. – Просто имах нужда от малко време.

– Време. Време за какво? – Гласът на леля Хана прозвуча сурово. – Това да не ти е някаква проклета изгра? Става дума за живота ти, Александра.

– Знам това. Само че... – Играеше си със сребърната свирка, закачена на масивна верижка около врата ѝ. Свирката бе получила като подарък от баща си, когато стана на шест, на първия им излет с преспиване: „Скъпа, изпаднеш ли някога в беда, само свирни и аз ще дойда при теб на секундата“. Това беше един от малкото ѝ ясни и скъпи спомени за него. – Трябваше да го направя сега, докато все още мога.

– Разбирам. Значи те са в теб?

Алекс знаеше за какво – за кого – говори леля ѝ.

– Да.

– Забелязах, че оръжието на баща ти също липсва.

– У мен е.

– Разбирам – рече отново леля Хана, въпреки по тона ѝ да личеше, че всъщност не разбира. – Наистина ли смяташ, че самоубийството е решение на проблема?

– Това ли си помисли? – Заг себе си Алекс чу вратата на тоалетната да се отваря, а миг по-късно покрай нея профучаха две момичета, блондинка и брѳнетка, и две

¹ Анабаптистка християнска религиозна група. – Б. пр.

те със сиво-сини суичъри на „Самървил Хай“ и тенис ракети с шарка на бели пламъци. – Смяташ, че имам намерение да се самоубия?

Съжали за гумите си, още щом ги изрече. Русата конска опашка се озърна към Алекс и се наведе, за да погшушне нещо на Кестенявата конска опашка, която също ѝ хвърли поглед. Двете продължиха с тази игра на зяпане, шушукане и кускане по целия път през паркинга до един малък автобус с вид на антика и изтормозен наглед възрастен мъж с очила и рошава прическа в стил Айнщайн.

Алекс им обърна гръб с пламнали страни.

– Няма такова нещо.

Но ако трябваше да бъде честна, не можеше да отрече, че на няколко пъти бе гаврътвала няколко глътки „Джак“ за по-твърд поглед, след което бе излизала навън с оръжието на баща си. Онова, което я възпираше най-силно, беше мисълта, че ръката ѝ би могла да трепне, а самата тя да свърши с фронтална лоботомия или нещо такова, което би било твърде жалко. Представи си как ще клокарстват след това момичетата – такива като Русата конска опашка и Кестенявата конска опашка – в училищната столова: „Боже, каква смотанячка“.

– След като си ги взела със себе си, значи нямаш намерение да се върнеш – рече леля Хана.

– Напротив. Това значи само, че *те* няма да се върнат.

– Александра, не е нужно да се справяш с това сама. Майка ти беше моя сестра. – Гласът на леля Хана прозвуча леко съзливо. – Сигурна съм, че тя никога нямаше да се съгласи. Това не беше тяхното желание.

– Тогава добре че ги няма, за да не могат да възразят. За част от секундата гласът на леля Хана от съз-

лив стана сух като шкурка:

- Не ми говори с този тон, Александра. Ти си само на седемнайсет. Освен това си една много болна млада жена и си прекалено малка, за да знаеш кое е най-доброто за теб в тази ситуация. Инатът и самосъжалението няма да ти помогнат.

Така нямаше да стигнат доникъде. Леля Хана виждаше само едно седемнайсетгодишно сираче с мозъчен тумор с размера на топка за тенис, което накрая не бе издържало на напрежението.

- Знам, лельо Хана. Имаш право. Самосъжалението и идиотското ми поведение с нищо не помагат.

- Добре. Значи се разбрахме по този въпрос. - Леля Хана се изсекна в една кърпичка. - Кога се връщаш?

„Ъъ... вероятно никога.“

- През първата седмица на октомври. Може би... на осми.

Успя да чуе как леля ѝ отброява тихичко под носа си.

- Дванайсет дни? Защо толкова много?

- Толкова отнема да стигнеш пеша дотам и обратно.

- Пеша ли?

- Ами там няма никакви пътища.

- Сигурно не говориш сериозно. Не си достатъчно силна за това.

- Напротив. Минаха три месеца от последния курс на лечение. Оттогава не съм спирала да тичам, да плувам и да вдигам тежести, и си върнах старите килограми. Така че съм достатъчно силна.

- Но какво ще стане с новото лечение? След три дни трябва да си в...

- Не смятам да започвам друго лечение.

- Доктор Барет беше категоричен по въпроса, че тази нова процедура... - Гласът на леля Хана пресекна,

щом гумите на Алекс достигнаха до съзнанието ѝ. – Какво? Какво искаш да кажеш с това, че не смяташ да започваш друго лечение? Стига глупости. Разбира се, че ще започнеш. Какви ги приказваш?

– Казвам само, че бях дотук, леля Хана.

– Но... но онова експериментално лекарство – запелтечи леля ѝ. – Ами процедурата, КАМЪЧЕТАТА...

– Знаеш, че и те няма да помогнат. – Подобно на новото лекарство, КАМЪЧЕТАТА – образци, капсуловани чрез биологически локализирано възграждане² – също бяха експериментални: свръхмикроскопични частици, пълни с отрова и обвити в специален светлочувствителен химикал. Инжектирани веднъж в кръвообращението ѝ, КАМЪЧЕТАТА си проправяха път до мозъка, където се сгушваха около тумора – упорито чудовище, което след няколко курса на химио- и лъчетерапия бе отказало да умре. Активирани от оптична проба, частиците трябваше да освободят своя смъртоносен товар. До този момент, след четири опита, нейните не бяха го сторили, въпреки че лекарите бяха презарегули мозъка ѝ с достатъчно КАМЪЧЕТА за пускането на няколко гузини машини за пинбол.

– Нужно е време, Александра.

„Лесно ти е да го кажеш. Нали *ти* разполагаш с време.“

– Леля Хана, минаха две години, откакто откриха това нещо. Но резултат няма.

– Така е, но туморът нараства относително бавно. Доктор Барет каза, че *можеш* да изкараш още няколко години, а дотогава ще има нови лекарства.

– Но може и да няма. Просто не издържам повече. – Очакваше да чуе експлозия в другия край на линията, но

² Инициалите на английското наименование образуват гумата PEBBLE, която се превежда като камъче. – Б. пр.

оттам ù отвърна само глухо мълчание. Тишината се проточи толкова дълго, че Алекс помисли, че връзката е прекъснала. – Лельо Хана?

– Тук съм. – Пауза. – Кога го реши?

– След прегледа при Барет миналата седмица.

– Но защо сега?

„Защото лявата ми ръка трепери – помисли си Алекс. – Защото не мога да помириша нищо. Защото главата ми е пълна с миниатюрни, микроскопични камъчета, от които няма никаква полза, а това ще рече още и още химио- и лъчетерапия, само че на мен ми писна да ми капе косата, да изповръщам червата си за едно-то нищо и да уча уроците си в леглото и освен това няма да ходя в никаква болница. Защото поне веднъж ще се играе по *моята* свирка!“

Но вместо това отвърна просто:

– Не мисля, че ще има по-подходящ момент. Трябва да го направя, докато все още мога.

Пак тишина.

– Предполагам, че от училище ще питат за теб. А доктор Барет ще получи удар.

А наум си помисли, че Барет сигурно ще си отсъхне. Вече нямаше да се налага да гледа позитивно на нещата.

– Какво ще кажеш?

– Опитвам се да измисля нещо оригинално. Ще се обадиш ли?

– Когато се върна – отвърна тя, но не беше сигурна дали ще успее да спази това обещание. – При колата, имах предвид. Стигна ли в Уакамау, мобилният ми няма да има покритие.

– А аз какво да правя? Да окача фенер на някоя кула? Да си въртя палците? Или да се захвана с плетене? – Когато Алекс не отговори, тя продължи: – Първата ми мисъл беше да се обадя на полицията да те доведат

обратно?

- А каква беше втората?

- Че си голям инат. Че веднъж щом си наумиш нещо, никои не може да те разубеди. - Леля ù замълча за миг. - И че не съм сигурна дали те обвинявам за това. Не казвам, че постъпваш *правилно*, но въпреки това те разбирам.

- Благодаря.

- Няма защо. - Леля ù въздъхна. - О, Алекс, нали ще внимаваш? Постарай се да се върнеш невредима.

- Ще се оправя. И преди съм правила такива преходи.

- Не се съмнявам, че си оправна. Да запалиш огън, да намериш нещо за ядене, да си построиш къщичка от клони и гъвка... досущ като баща си. Ако проклетите зомбита те нападнат, ще бъдеш готова.

- Благодаря - отвърна тя, възпирайки съзрите си. Не искаше да завърши този разговор, хлипайки. - Май е най-добре да вървя. Обичам те, лельо Хана.

- Ах, ти проклето глупаче - отвърна леля ù. - Мислиш ли, че не знам?

Това беше последният им разговор.

ПЪРВА ЧАСТ

ПЛАНИНАТА

Четири дни по-късно Алекс бе приседнала на една набраздена, студена като кост скала и дялкаше клечка за зъби от елшова клонка, докато чакаше кафето да заври. Бръснещ вятър, влажен и студен, духаше на пориви от северозапад. Далече отгору река Мос проблясваше ярко на слънцето, лъскава панделка, която криволичеше през дълбока долина, обрасла с оголени широколистни дърветата, сребристокинкави смърчове, тъмнозелени кичести канадски ели и перести бели борове. Въздухът миришеше на мраз – за Алекс обаче той нямаше никакъв мирис. Състояние, станало твърде обичайно за нея, тъй като повече от година не бе долавяла никакви миризми.

Студът я свари неподготвена, но нали никога досега не бе идвала в Уакамау в края на септември. Дивата природа на Уакамау винаги е била лятно приключение за нея и за родителите ѝ, когато най-големите ѝ проблеми бяха папатаците, кръвосмучещите комари и жегата, която би могла да те превърне в локвичка от пот. Сега обаче всяка сутрин под стъпките ѝ хрущеше тънък лед, а тя се хлъзгаше по оголените скали и покритата със скреж трева. Вървенето неш криеше много

опасности, а всяка стъпка – възможност да изкълчиш глезена си. Колкото по̀ на север отиваше и се приближаваше до Горното езеро – на цели два дни път оттук и нищо повече от неясно пурпурно петно на хоризонта – толкова по-голям ставаше рискът от разваляне на времето. Далече на запад, под тъмносивия пласт на облаците, виждаше разпокъсаните синьо-сиви спирали на гъжда, които се носеха на юг. Ала пътят пред нея вещаеше единствено безоблачно небе. Денят обещавахе да бъде ясен и хубав като за снимка и със сигурност би се харесал на родителите ѝ.

Само да можеше да си спомни какви бяха те.

Всичко бе започнало с дим.

По онова време тя беше на петнайсет, вече сираче, което си беше доста гадно, въпреки че бе имала цяла година, за да го превъзмогне. Но когато вонята на дим не изчезна, а огън очевидно нямаше, леля ѝ реши, че Алекс страда от някоя от ония посттравматични щуротии, и я изпрати на психиатър – особа с гестаповско излъчване, която навярно носеше черни обувки на висок тънък ток и биеше съпруга си: „Аха, димът, това е повторение на катастрофата на родителите ти, я?“. Но психиатърката беше достатъчно прозорлива и незабавно изпрати Алекс при неврохирурга доктор Барет, който откри чудовището.

Туморът, естествено, се оказа злокачествен и невъзможен за опериране. Затова я подложиха на химио- и лъчетерапия, при което косата и веждите ѝ опадаха. Предимството: краката и мишниците ѝ вече не се нуждаеха от бръснене. Недостатъкът беше, че лекарствата против повръщане не дадоха резултат – такъв ѝ бил късметът – и тя грайфаше на всеки пет минути почти, което караше булимичките в училище да

се изяждат от яд, тъй като се беше превърнала в нещо като експерт в областта. В промеждутъка между отделните терапии тя спираше да повръща и косата ѝ, гъста и кървавочервена, израстваше отново. В слепочията ѝ гъгнеше хронично главоболие, но както казваше доктор Барет – още никои не е умрял от болка. Вярно, но имаше дни, в които животът не беше чак толкова удоволствие. Накрая мирисът на гум изчезна – както и мирисът на всичко останало, тъй като чудовището отказа да умре, а продължи тихомълком да расте и да се храни.

Никои не я предупреди обаче, че когато изгубиш обонянието си *напълно*, голяма част от спомените ти заляняват. Така например уханието на бор извиква моментално в съзнанието ти представата за празнична украса, коледни светлинки и един блестящ ангел; или пък ароматът на индийско орехче, масло и канела мигом те пренася в една ярко осветена кухня, където майка ти тихичко си тананика, докато оформя тестото за пая в стъкления съд за печене. А когато нямаш обоняние, спомените се изнизват като монети от скъсан джоб, докато миналото не се превърне в пепел, а родителите ти в смътни образи, не по-реални от дупките в швейцарско сирене.

Тишината бе разкъсана от каканижещ звук, нещо средно между косачка за трева и полуавтоматична пушка. В следващия миг забеляза самолета – едновитлов бял апарат, който бръмчеше над долината, отпращил се на северозапад. Сведе поглед към часовника си: осем без десет. Мухълото беше точно навреме. След четири дни реши, че е същият самолет, който правеше пробег два пъти на ден, малко преди осем всяка сутрин и два-сетина минути след четири следобед. Определено би

могла да настройва часовника си по този тип.

Бръмченето на самолета заглъхна и тишината се спусна отново като стъклен похлупак над гората. От годината далече отголу долиташе глухото *трак-трак-трак* на кълвача. В клоните на боровете три врани кряскаха една на друга, а в небето ястреб описваше лениви спирали.

Тя отпи от кафето, долавяйки звука от преглъщането. Вкус и мирис нямаше, просто чаша гореща кафява течност. И тогава с възлечето на окоото си, леко вдясно, зърна нещо – шаващо, светлокафяво петно. Тя хвърли бърз поглед, като не очакваше да види нищо повълнуващо от обикновена катерица или най-много по-добна животинка.

Така че появата на кучето успя да я изненада.

2

Тя замръзна.

Кучето беше слабо, но мускулесто, с широк гръден кош, черна муцуна и козина на тъмни петна. Приличаше на немска овчарка, но доста по-гребно на ръст, което сигурно означаваше, че е още младо. Беше препасано с яркосини на цвят дусаги, а на врата му висеше хлабав метален нашийник.

Наголу по пътеката се чу тихото шумолене на листа. Кучето наостри уши, въпреки че тъмните му очи останаха приковани в Алекс. Тогава отпаяк ръба на склона се разнесе мъжки глас:

- Мина? Откри ли нещо, момиче?

Кучето издаде ниско скимтене, ала не помръдна от мястото си.

- Ехо? - Гърлото ѝ бе силно пресъхнало и затова думата прозвуча повече като грак. Тя облиза устни и се опита да преглътне с език, станал внезапно гъпав като шкурка. - Ъ... бихте ли повикали кучето си?

Гласът на мъжа долетя отново:

- Боже мой, съжалявам. Не се тревожи, нищо няма да ти направи... Мина, долу, момиче.

Кучето, Мина, веднага се подчини и легна по корем. Това беше обнадеждаващо. По този начин то не изглеждаше чак толкова свирено.

- Легна ли? - извика мъжът.

„Ами ако не беше? Тогава какво?“

- Ъхъм.

- Отлично. Почакай малко, вече сме почти... - В следващия момент на високото с мъка се изкачи мъж с буйна бяла коса и тояга в дясната ръка. Облечен беше като гървосекач, чак до полото с висока черна яка под червената вълнена риза. Малка брадвичка в калъфка висеше на здрава халка, прикрепена към рамката на войнишката му раница.

Момчето, хлапачка с руси плитки, вървеше на едната-двете крачки подире му. На гърба си носеше ежедневна розова раница „Хелю Кити“, както и същите на цвят розов анорак и шал. В ушите ѝ бяха натъпкани малки бели слушалки, а звукът беше толкова силен, че Алекс успяваше да долови приглушеното гумкане на басите.

- Привет - поздравя възрастният мъж и кимна към пресата за кафе на Алекс. - Нагуших го още на половината път нагоре и реших да оставя носа да ме води, само дето Мина ме изпревари - подаде ръката си. - Джак Кранфорд. А това е внучката ми, Ели. Ели, кажи здрасти.

- Здравсти - рече момчето безучастно. Сигурно беше осем- или деветгодишна, помисли си Алекс, а вече бе натрупала такава враждебност. Главата на детето се поклащаше едва-едва в такт с музиката.

- Привет - отвърна Алекс, която отказа да приеме десницата на възрастния човек не само защото изобщо не познаваше този тип с неговата брадва, куче и начумерена внучка, но и защото начинът, по който кучето не я изпускаше от очи, я караше да си мисли, че

животното би било щастливо да се докопа преди него до ръката ѝ.

Възрастният мъж стоеше в очакване с колеблива усмивка на лицето и растящ въпрос в очите. Но тъй като Алекс не се отзова, той сви рамене, прибра ръката си и рече дружелюбно:

- Няма нищо. На твое място аз също не бих се доверил на човек като мен. И съжалявам за Мина. Постоянно забравям, че в Уакамау все още има някоя и друга глутница диви кучета. Сигурно те е изплашила до смърт.

- Няма нищо - излъга тя и си помисли: „Диви кучета ли?“.

Тишината се проточи. Хлапето продължаваше да си тактува с отегчен вид. Кучето дишаше тежко, провесило език като измокрено розово флагче. Алекс забеляза, че очите на мъжа прескачаха ту към нея, ту към палатката ѝ и обратно.

- Винаги ли си толкова приказлива? - попита той.

- Ами... - Защо възрастните все успяваха да излязат от ситуация, казвайки неща, които от *нейната* уста биха прозвучали грубо? Опита се да измисли нещо неутрално: - Не те познавам.

- Имаш право. Както вече споменах, казвам се Джак. А това са Ели и Мина. А ти си?

- Алекс. - Пауза. - Адеър. - Идеше ѝ да се изяде от яд. Отговарянето на въпроси беше рефлекс, също както и неспособността да пренебрегнеш един учител.

- Приятно ми е да се запознаем, Алекс. Веднага трябваше да се сетя, че в теб има нещо ирландско с тия леприконски очи и червена грива. По тези места човек не се натъква на много ирландци.

- Живея в Евънстън - сякаш това обясняваше нещо. - Ъ... но баща ми беше от Ню Йорк. - Какви ги

вършеше?

Мъжът повдигна лявата си вежда и рече:

- Разбирам. Значи си тук сама?

На този въпрос реши да не отговаря.

- Не чух кучето ти да се приближава.

- О, това изобщо не ме учудва. Боя се, че обучението си казва гумата. Всъщност тя не е моя. Технически погледнато, кучето е на Ели.

- Дядооооо... - подбели очи хлапето.

- Но, Ели, би трябвало да си горда с нея - отвърна Джак, а на Алекс рече: - Мина е от породата малиноа, тоест... белгийска овчарка. Всъщност тя е РВК, работещо военно куче. Обучена е да открива бомби, но сега е в пенсия. - Изви устни в усмивка, пълна със съжаление, каквото обаче не се четеше в очите му. - Беше на сина ми, Дани... бащата на Ели. Убит по време на служба. В Ирак, преди около година.

Момичето стисна устни, до ъгъла на челюстта ѝ плъзна ярка червенина, но не каза нищо. Алекс усети леко пробождане на съчувствие към детето.

- Ами... тя е много хубаво куче. - В мига, в който думите излязоха от устата ѝ, тя потръпна. Добре знаеше в какво неловко положение изпаднаха хората, щом научеха, че си изгубил родител. Дори самата гума по някакъв странен начин те кара да се чувстваш, сякаш вината е твоя.

Очите на момичето, светли и сребристи, се плъзнаха от лицето на Алекс наогул към земята.

- Тя е само едно глупаво куче.

- Ели - започна Джак, но премълча онова, което се канеше да каже. - Моля те, извади слушалките от ушите си. Не е възпитано така. Освен това звукът е прекалено силен. Ще си повредиш слуха.

Момичето подбели очи отново, но въпреки това

махна слушалките и ги остави да висят на врата ѝ. Последва ново неловко мълчание, при което Алекс изтърси импулсивно:

- Току-що направих кафе. Ще пиете ли?

Момичето я изгледа с поглед, който казваше: „Хей, аз съм дете“. Но Джак каза:

- С удоволствие, Алекс. Ние също можем да допринесем с нещо - смигна ѝ Джак. - Няма да повярваш, но тук има малко понички.

- *Дядоооооо* - обади се момичето. - Нали щяхме да ги *пестим*.

- Няма нищо - намеси се бързо Алекс. - Току-що закус...

- Ще ядем понички. - Гласът на Джак прозвуча остро и Алекс долови призраците на множество стари пререкания.

- Добре, би било чудесно - изчурулика Алекс така весело, че прозвуча като Алвин³ на скорост. - Обичам понички.

- Сигурно са стари - каза Ели.

³ Герой от филма „Алвин и чипоносковците“. - Б. пр.

3

Поничките бяха стари – Алекс още имаше усещане за храна – но силно просмукани от влага. На вкус ѝ се сториха като мокро тесто.

– Обикновено нося със себе си френската преса, този път обаче забравих да смея зърната предварително. – Джак добави суха сметана в канчето си и я разбърка. – Наложил се да натроша зърната с брадвата.

Ели отчупи още едно парченце от поничката с шоколадова глазура и захарни пръчици и подхвърли майсторски залъка на кучето, което го улови още във въздуха.

– Това не значи ли, че си пристрастен?

Джак се изчерви. Алекс изпита съчувствие към възрастния мъж и рече:

– Аз бих направила същото.

Ели ѝ хвърли унищожителен поглед, но Джак се изкуска:

– Е, не ти го препоръчвам. Кафето стана толкова силно, че зъбите ми изтръгнаха... Ели, скъпа, от тази поничка на Мина ще ѝ стане лошо. Шоколадът е вреден за кучетата.

- Нищо ù няма - отвърна Ели и подхвърли още едно парче на кучето.

- Та, значи, откъде сте? - смени темата Алекс.

- Минеаполис - отвърна Джак. - Преди бях репортер, чуждестранен кореспондент за „Трибюн“. Не съм написал нито ред, откакто Дани умря. Редакторът ми направо си скубе косите. А това е истинско предизвикателство, като се има предвид, че вече е плешив, но иначе е добър човек.

- Затова ли го наричаш мухльо всеки път, щом затвориш телефона? - изсумтя Ели.

„Какво му става на това хлапе?“

- Учителят ми по английски каза, че писателят е най-лошият съдия на собствената си работа - рече Алекс.

- Може и така да е. Всъщност вече не вярвам в нещата, които пиша. Хората пет пари не дават. Повечето от тях притежават концентрацията на комар и просто не се трогват. Като онази глупост, че бойните операции в Ирак били приключили? Ама че дивотия! Всичко е въпрос на политика. И никой не ни казва, че за момчетата, които още са там, важат същите правила за водене на бой и че има много стрелба... - Гласът на Джак пресекна и той въздъхна, след което прокара ръка през пагналия на лицето си кичур снежнобяла коса. - Съжалявам. Като говоря за това, звучи сякаш съм ядосан и озлобен. Но не е така. Аз просто...

- Но би трябвало да си бесен - обади се Ели в прилив на неочаквана ярост. - Баща ми е мъртъв, но никой няма да иде в затвора. Него го взривяват, а аз получавам само едно глупаво куче. Как е възможно това?

- Стига, Ели, говорили сме вече за това. По време на война...

- По време на война ли? Що за отговор е *това*? - Мо-

мичето метна останалата част от поничката на кучето. Животното отстъпи учудено няколко крачки назад и стрелна неспокоен поглед към Джак.

Алекс не можа да се стърпи и рече:

- Трябва да си по-мила с дядо си. С нищо не ти е виновен.

- Кого го е грижа за твоето мнение? Ти не си ми майка. Дори не те познавам! - Ели изрита газовия котлон на Алекс. Миниатюрният котлон се обърна и пресата за кафе се катурна на скалите сред фонтан от стъкло и гореца течност. Кучето отскочи встрани с уплашено скимтене. - Никой не те е питал!

- Ели! - Джак протегна ръка към своята внучка. - *Достатъчно!*

- Мразя това нещо. - Ели се гръпна настрана. - Мразя това, мразя те и теб, мразя тази гора, мразя *всички!* Просто ме остави на мира!

- Успокой монката! - отсече рязко Джак, чието търпение се бе изчерпало. - Иди да се поразходиш. И да се вземеш в ръце, чуваш ли ме?

- Хубаво! - отвърна соннато Ели, след което натъпка слушалките в ушите си и закрачи троснато към пътеката, по която Алекс бе вървяла предишния ден. Кучето припа подире ѝ, но момичето подхвърли кратка заповед през рамо:

- Стой! - Кучето се поколеба, след което пристъпи несигурно към момичето. Ели взе една пръчка и я вдигна, сякаш е бейзболна бата. - Стой, ти казах, глупаво псе, *стой!*

- Ели! - изрева Джак. - Да не си посмяла да ударих кучето! Мина, ела! - Щом кучето се спусна обратно, Джак се обърна към момичето: - Скъпа, миличка, защо трябва да си толкова лоша?

- А защо не? - отвърна Ели. - Като бях добра, нищо

не спечелих от това – сетне се завъртя на пета и се изгуби в гората.

– Беше много трудна година. След като майка ѝ се запиля, един господ знае къде, а моята Мери почина, останях само аз – рече Джак, събрал в шепата си строшеното стъкло. – Слушай, ще се радвам да платя за това.

– Не, не, няма нужда. Разбирам – отвърна Алекс, въпреки че ѝ беше писнало. Джак наистина беше мил, но тя си имаше свои собствени проблеми, а сега бе останала и без преса за кафе. Слава богу, че си носеше разтворимо. След това направи бърз преглед на котлона и едва не простена. Две от подпорите бяха изкривени, а и не ѝ харесваше как беше усукан маркучът за газта. С нейния късмет имаше госта да блъска с някой камък, докато изправи огънатия метал. – Внимавай да не се порежеш, Джак.

– О, аз съм госта жилав гърмян заек. Е, като изключим старата машинка. Преди шест месеца ми сложиха нов пеймейкър. – Джак изсуна стъклата в празната кесия от поничките. – Единственото, което ме тревожи, е Ели. Тя е като бомба с часовников механизъм. Надявах се, че ако се махнем за малко от града и отидем, да речем, за риба... Хората нямат лоши намерения, но мисля, че съчувствието ѝ идва в повече.

Алекс знаеше това от личен опит. Хората винаги казваха „толкова съжалявам“, а всъщност съжалявам е просто една дума, която изричаш, само защото така е по-възпитано, отколкото да изтърсиш: „Ха, по-добре ти, отколкото аз“.

– Майка ѝ къде е?

– Да пукна, ако знам – изсумтя Джак. – Тръгна си една година след раждането на Ели. Заяви, че имала нужда от време, за да погреди мислите си, да *натери* себе си. Или

по-скоро да се *затрие*. Оттогава не съм я виждал. Разбираш, че светът е сбъркано място, когато те накарат да си извадиш разрешително, за да си вземеш куче, но в същото време позволяват на всеки глупак да има деца. – Той въздъхна. – Голяма част от вината е моя.

– Как така?

Джак махна с ръка към кучето, което се бе изтегнало по корем и гремеше.

– Мина беше моя идея. Когато кучето мине в пенсия – ако е твърде пострадало, за да работи, или е чисто и просто старо – военните позволяват на семейството на неговия водач, стига да иска, да го осиновят. Мина беше ранена в експлозията, която уби Дани, и затова ми хрумна, че за Ели ще е по-добре да я има край себе си, сякаш частица от баща ѝ е още тук. Той обичаше кучето, но Ели го мрази. Всъщност тя не е лошо дете. През повечето време е толкова сговорчива, колкото може да се очаква от едно тъжно, изпълнено с гняв осемгодишно момиче.

– Това не звучи особено добре.

– Свиква се. Хрумна ми, че ще ѝ се отрази добре да се махне от града и да отиде на чист въздух, да прекара известно време с Мина... – не довърши Джак и махна с ръка. – Но стига за това. Е, каква е твоята история?

– Моята ли? – Алекс се отказа от усилието да изправи огънатите подпори на газовия котлон. – Просто се опитвам да подредя мислите си.

– Накъде си тръгнала?

– Към Мирър Пойнт.

– На Горното езеро ли? Но това е дяволски далече. Лично аз не бих искал дъщеря ми да се мотае сама наоколо. Да не говорим какво би могло да се случи.

Знаеше, че Джак ѝ мисли доброто, но едно от пре-

гимствата на това да си неизлечимо болен е, че трябва да нарушиш всички видове правила. Затова тя отсече:

- Джак, нямам нужда от твоето разрешение и не съм ти искала мнението.

- Това не значи, че няма да ти го дам. Всички хлапета се смятат за неуязвими, само че в тези гори има диви кучета и какви ли не откачалки.

„Да не говорим за възрастни типове, които си врат носовете в чуждите работи.“ Но това би прозвучало прекалено язвително, а тя имаше чувството, че Джак досажда на нея, понеже не може да се оправи с Ели. Затова тя се съсредоточи върху разглобяването на газовия котлон и не му отговори. В следващия миг Джак протегна ръка и стисна рамото ѝ.

- Съжалявам. Държа се като стар досадник.

- Джак - започна раздразнено тя както заради газовия котлон, така и заради разговора. - Оценявам загрижеността ти, но това наистина не е твоя...

Изведнъж ръката на Джак се стовари на рамото ѝ толкова силно, че я заболя. С изненада вдигна поглед и тогава, щом зърна изражението на лицето му, каквото и да бе искала да каже, гумите заседнаха на езика ѝ.

- Аз... - Лицето на Джак се изкриви в неочакван спазъм и той притисна слепоочията си с длани. - Аз... почакай, почакай...

- Джак! - Тя посегна разтревожено към него - ала тогава съзря кучето. Мина стоеше като истукан, мускулите ѝ трепереха, а козината на гърба ѝ бе настръхнала като пънкарски гребен. Черните бърни на кучето се разтеглиха назад, разкривайки два блестящи реда извънредно остри и бели зъби, а някъде в гърдния кош на кучето започна да се чува ръмжене.

Алекс изпита истински страх.

- Джак, Мина е...

Джак се задави с дълбок и грезгав гърлен звук. В следващия миг от устата му внезапно бликна струйка яркочервена кръв и изпръска заледените скали. Алекс изкрещя чак когато от устата на Мина се разнесе внезапно и силно скимтене...

Миг по-късно болката връхлетя и Алекс.